

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

IMPERIĀLISMA AKCENTS UN DVĒSELES CAURVĒJŠ

Saruna ar žurnālisti Elitu Veidemani

CIRKS PALICIS SAVĀ VIETĀ

DDD: Tikko darbu sāksi jaunievēlētā 12. Saeima. Vēlētāji ir izpildījuši savu pilsoņu pienākumu un tagad bezspēcīgi noskatās politiku melšanā un netirajās spēlēs. Manu-

dusmīga uz viņu par to, ka viņš vairs nespēlēs Nacionālajā teātrī. Ko viņš darīs Saeimā? Viņš tur vienkārši mulķosies, un līdz ar viņu to darīs arī daudzi citi. Es domāju, ka turpmāk atbilstoši būtu uzskatīt Saeimu par Artusa Kaimiņa vārdā nosaukto cirku.

Viss pārējais, kas notiek

Foto: F64, publicitātes foto

“Novembri uzskata par patriotisma mēnesi, kad notiks lāpu gājieni, tiks nesti karogi, dziedāta himna, bet to daudzviet pavadīs iekšējs tukšums. Tajā brīdī ārēji uzplaiksnīs nacionālisma gars, bet iekšā lielai daļai cilvēku būs tikai caurvējš.”

prāt, politiku nekaunība ir tikai palielinājusies. Kāds ir tavs vērtējums?

Elita Veidemane: Šī Saeima, manuprāt, ir ļoti atbilstoša Artusam Kaimiņam. Principā cirks nav ne atbraucis, ne aizbraucis – tas ir palicis savā vietā. Šajā Saeimā ir savēlāti arī tādi cilvēki, kuriem tur valsts attīstības dēļ nevajadzētu būt, toties viņi stiprinās cirka sajūtu. Viens no spožākajiem meistariem neapšaubāmi būs ļoti labais, brīnišķīgais aktieris Artuss Kaimiņš. Esmu ļoti

ap Saeimas vēlēšanām, tikai pastiprina cirka sajūtu. Piemēram, priekšnesums ar nosaukumu “Zaķa balsu pirkšana”. Ilgi domāju, vai viņš tiešām varēja būt tik... savāds, ka teiktu saviem čomiem Latgalē – nopērciet, lūdzu, manā vietā balsis. Cik gan stulbam cilvēkam vajadzētu būt, lai kaut ko tādu uzsāktu?!

DDD: Domāju, ka “Vienotība” viens otrs ir stulbāks par viņu.

E.V.: Nedomāju, ka politisko bezkaunību varētu pārdēvēt par stulbumu.

Tā ir pat zināma gudrība. Vai atceries, cik reizes Ilze Viņķele un Lolita Čigāne (abas no “Vienotības”) publiski izpaudās tā, ka ausis vīta un politikas ekspertiem pat pietrūka vārdu komentāriem? Bet, par Zaķi runājot, neticu, ka viņš, izglītots cilvēks, varēja kaut ko tādu izdarīt. Tātad viņu kāds ir iegāzis. Bet tajā pašā laikā: ja viņa uzvārds ir iejaukts visā tajā šļurā, viņam vajadzēja nolikt deputāta mandātu

un iet strādāt ceļa pārvaldē, piemēram, Madonā vai Balvos, jo viņš, izrādās, labi prot organizēt ceļu būvēšanu – cepuri nost! Kāpēc viņš tomēr ir palicis Saeimā? Kas viņu tur tā saista? Ja ir kaut mazākās aizdomas par likumpārkāpumiem, vajadzētu atteikties no deputāta mandāta, tādējādi saglabājot savas politiskās reputācijas paliekas.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

SVEICAM MŪSU VALSTS SVĒTKOS!

2. lpp.

“TOMĒR CERU, KA VISS BŪS LABI!”

Saruna ar **Olgu Bergu** – Ukrainas centra jauniešiem un bērniem Latvijā priekšsēdētāju

5. lpp.

LATVIETIM NAV JĀBŪT BARA CILVĒKAM

Saruna ar Latvijas Nacionālās skolotāju savienības (LNSS) priekšsēdētāju, vokālo pedagogu **Dr.paed. Edgaru Kramiņu**

6. lpp.

Movladi Udugovs: Tā saucamajā “reālpolitikā” nav nosodāmi cept olu kulteni uz kaimiņmājas ugunsgreķa uguns

Saruna ar **Movladi Udugovu** – bijušo Ičkerijas Čečenu Republikas informācijas un preses ministru, informācijas aģentūras “Kavkaz-Center” dibinātāju

NO KARA NEVAR AIZBĒGT

K.C.: Krievu-ukraiņu karš un viss, kas tiek runāts un notiek ap to, daudzējādi atgādina krievu-čečenu pirmo karu. Ir, protams, atšķirības. Bet, klausoties visus spriedelējumus, vē-

tējumus, uzdevumus un prasības, ko atskāņo politiķi, rodas sajūta, ka ir atgriezies 1994./95. gads. Cik gan vērts ir izplatītais viedoklis, ka “karš nav konflikta risinājums, iespējams ir tikai politisks risinājums” utt. Kur skatās “pasaules sabiedrotie”? “Karaspēka izvešanu!” Nu

un, protams, galvenais uzdevums visiem, no valsts pirmās personas līdz sētniekam, ir “steidzami atjaunot mieru”.

Lūk, piemēram, citāts: “...Porošenko pasvītvoja, ka mieru Ukrainā grib visi pilsoņi, tāpēc viņš cīnīsies par mieru. “Ukrainas tauta pilnībā ir “par”, politi-

kāņi – grib paspēlēt karu. Bet es gribu teikt, ka neļaušu to darīt. Mums vajag kopā cīnīties par mieru,” – rezumēja valsts galva.” Interesanti, kādā veidā viņš gatavojas “neļaut to darīt”? Cik reāls ir šāds uzdevums?

Turpinājums 3. lpp.

ABONĒJIET “DDD” VISAM 2015. GADAM!

Maksa 12 mēnešiem: **16,40 eiro**

Abonējiet:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv vai www.abone.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

Arī 2015. gadā laikraksts “DDD” iznāks divas reizes mēnesī – piektdienās.

AICINĀJUMS UZ DISKUSIJU

Sestdien, 8. novembrī plkst. 15:00
Rīgā, Brīvības gatvē 266, Vidzemes
priekšpilsētas Izpilddirekcijas zālē,
biedrību “Nacionālā apvienība” un
“Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā”
pārstāvji rīkos diskusiju par
šobrīd īpaši aktuālo jautājumu:
**Latvijai ir jābūt nacionālai vai
kosmopolītiskai valstij?**

Aicināti piedalīties visi Latvijas pilsoņi,
kas pilsonību ir ieguvuši līdz valsts
okupācijai, un viņu pēcnācēji, kuriem šis
jautājums nav vienaldzīgs.

Aivars Andersons

VARBŪT BEIDZOT...

Valters Rudzītis

Nacionālās
pretošanās
kustības
dalībnieks

Aicinu uz **akciju “Novembra mēnesis”**. Mums ir 11. novembris, 18. novembris, būs 28. novembris. **Aicinu visus līdz 28. novembrim vākt parakstus un iesniegt Ārlietu ministrijā, lai beidzot tiek realizēta 1996. gadā pieņemtā Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju.** Lai šogad – 18 gadus pēc Deklarācijas pieņemšanas – Latvijas ārlietu ministrs beidzot vērsās pie ANO un ar okupācijā līdzvainīgo (ASV, Anglija) valstu palīdzību tiek novērsta okupācijas sekas, un tās laikā nelikumīgi iesūtītie atstāj Latviju. Tad nebūs Putina 5. kolonnas, **nebūs Latvijai naidīgo “pilsoņu” un viņu partijas**, nebūs, kas aicina aizstāvēt krievvalodīgos mūsu dzimtenē. Nenotiks Ukrainas scenārijs.

Beidzot mums ir Ministru prezidente, kura nebaidījās TV pateikt, ka 9. maijs ir Krievijas svētki, bet Latvijai tas ir okupācijas sākums. Mums viņai būtu jāpalīdz, jo, manuprāt, viņai ir cīņa ar “V” spici. Baltijas valstu politeslodzīto 26. jūlija rezolūciju par deokupāciju Straujuma k-dze nosūtīja Ārlietu ministrijai, lai tā izvērtē rezolūcijā minētos starptautisko tiesību punktus. Diemžēl AM to neizdara, tādēļ mums ar masveidīgu vēstuļu palīdzību 28. novembrī ir jāpanāk, lai varneši beidzot sāk domāt par LATVIJU.

Lūk, vēstules teksts.

**Ārlietu
ministram
A. Rinkēviča
kungam**

K.Valdemāra ielā 3,
Rīgā, LV-1395

Kad sāks īstenot 1996. gadā pieņemto Saeimas deklarāciju par Latvijas okupāciju? Mēs negribam piedzīvot Ukrainas variantu, kad arī Latvijā okupācijas laikā nelikumīgi iesūtītie, Latvijai naidīgie kolonisti lūgs Putinu nākt palīgā. Nekāds NATO mums nepalīdzēs – pēc 48 stundām LATVIJAS VAIRS NEBŪS! Pēc Deklarācijas pieņemšanas naturalizācija bija jāpārtrauc, bet naidīgajiem, pilsonību ieguvušajiem, pilsonība jāatņem. Ar okupācijas līdzvainīgo (ASV, Anglija) valstu atbalstu ANO ir jāpanāk okupācijas seku likvidēšana, nelikumīgi iepludinātajiem jāatgriežas PSRS mantinieces – Krievijas – zemē.

Vārds, uzvārds / adrese vai personas kods / paraksts

SVEICAM MŪSU VALSTS SVĒTKOS!

Šogad 11. novembrī aprit 95 gadi kopš Latvijas armijas nozīmīgās uzvaras pār Bermonta karaspēku. 1919. gada 11. novembrī Rīgā izšķīrās 1918. gada 18. novembrī dibinātās Latvijas Republikas liktenis. Latvieši savā cīņā pret skaita ziņā lielāku un ar ieročiem bagātīgāku pretinieka armiju parādīja istu Lāčplēša varonību, kas tik ļoti mūsu tautai ir nepieciešama mūsdienās.

Iedrosmei atcerēsimies 95 gadus senu vēsturi. Tad mūsu pretinieku formāli komandēja krievu cara armijas pulkvedis Pāvels Bermonts, taču faktiskais vadītājs bija vācu ģenerālis Rīdigers fon der Golcs. Pretēji Strazdu muižas pamiera līgumā noteiktajam, ka vācu armijai ir jāpārtrauc karadarbība un jāatstāj Latvijas teritorija, fon der Golcs ar Bermontu bija noslēdzis slepenu līgumu, kura mērķis bija iekarot Latviju.

Latvijas valdībai šis bija negaidīts notikums perversi, taču ienaidnieka klātbūtne vēl ciešāk apvienoja latviešu tautu, un Latvijas karaspēks, kurš atradās tikai formēšanas stadijā varonīgi cīnījās Brīvības cīņās. Lai pārvarētu grūtības, liela nozīme bija pieaugošajam tautas at-

balstam. Tas izpaudās gan kā brīvprātīgo pieteikšanās Latvijas armijā, kas liecināja par latviešu gatavību ar ieročiem rokās aizstāvēt savas valsts brīvību, gan kā civilpersonu aktīva iesaistīšanās armijas atbalstā.

Latviešu drosmei un mērķtiecībai bermontieši varēja likt pretī tikai lielāku karavīru skaitu, labāku kara tehniku un ieročus, bet arī ar to viņiem bija par maz, lai uzvarētu brīvību alkstošo tautu. Krievu-vācu karotājiem nebija tādu cīnītāju kā latviešiem! Jo latviešu vīrieši

un pat sievietes pirms kaujā došanās sev atgādināja karavīra pienākumu ar Raiņa vārdiem: “Tava tauta nezudīs, ja tu iesi mirt par tautu.” Bermontieši turpretim bija visparastākie okupanti. 11. novembrī Bermonta karaspēks tika padzīts no Rīgas.

1919. gada 11. novembrī simboliski tika dibināts Latvijas valsts apbalvojums – Lāčplēša Kara ordenis, kura devīze bija: “Par Latviju”. Lāčplēša Kara ordeni par īpašiem nopelniem un varonību piešķīra Latvijas armijas karavī-

riem, bijušo latviešu strēlnieku pulku karavīriem, kā arī ārzemniekiem, kuri piedalījās Latvijas Brīvības cīņās vai sniedza ieguldījumu un sekmēja Latvijas valsts nodibināšanu.

Laikraksta “DDD” redakcija sveic savus lasītājus mūsu tautas svētkos – Lāčplēša dienā un Latvijas Republikas Proklamēšanas dienā! Novēlam ikvienam apzināties sevi par Brīvības cīnītāju, lai mūsu tauta, veicot DDD procesu, atkal kļūtu savas valsts cienīga!

CĪNĪTĀJI PAR LATVIJAS BRĪVĪBU – latviešu nacionālie partizāni un leģionāri – varonības paraugs mūsdienu latviešu jaunatnei

Guna Ozola

Latvijas Universitātes
3.kursa studente

Kas īsti ir šī brīvība, par kuru latviešu tauta tik daudz lējusi asinis un asaras? Ar brīvību saprotama tautas garīgā neatkarība no jebkāda veida savu likumu un noteikumu uzspiedējiem. Tieši par šo brīvību visos laikos ir iestājušies Latvijas brīvības cīnītāji, ar savu varonību atrazdamies tautas priekš-

ja stingri uz kājām. Par to var pateikties etnosa labākajām īpašībām – neatlaidībai, izturībai, lielajam spītam un par visu vairāk – tēvzemes mīlestībai. Jā, kā šo īpašību pierādījums no senatnes nāk tautasdziesmas, kurās lasām, ka latvietis, kaut ar smagu sirdi, bet tomēr pamet mājas, ģimeni, lai veiktu svētu uzdevumu un cīnītos ar pārspēku savas zemes dēļ. To var saukt par patiesu varonību, un tolaik varoņu bija daudz. Gadsimtiem cauri vairākkārt ir atradušies

**“Latvietis nav uzbrucējs, latvietis ir sargātājs.
Viņam ir vajadzīgs miers, savs kaktiņš,
savs stūrītis zemes, bet, ja arī to
neļauj iegūt, tad ir jācīnās.”**

galā un vezdami to uz gaišu nākotni savā zemē. Šo cilvēku piemiņa mums ir jāsargā kā lielākais dārgums, jo tieši viņi spēja būt tas pamudinājums, kas liktu latvietim mūsdienās apzināties savas saknes un saprast, kāds īsti ir viņa uzdevums kā latvietim.

Latviešu tauta gadsimtiem ilgi tika spiesta uz ceļiem, bet tā, pat uz ceļiem nospiesta, savā garā stāvē-

stipri, drosmīgi vīri, kas nebaidās ziedot savu dzīvību, lai nākamībā viņu bērni un bērnu bērni varētu “laimēt mūsu Latvijā”. Tieši šeit, mūsu, latviešu, dzimtajā zemē, kura ir vienīgā vieta uz zemeslodes, kur jāzēl latvietim.

Brīžiem šķiet, ka var atšķirt divu veidu latviešus – agrākos un mūsdienu. Kas gan īsti ir noticis? Ja par agrāko latvieti varēja teikt

tik daudz cildinošu lietu un ar viņu lepoties, ko gan varam teikt par mums, mūsdienu latviešiem? Vairs nav lepnuma par savu tautu, jo maz mūsu tautā palicis stipru cilvēku, kas cīnās par savu taisnību līdz galam. Tālā senatnē par latvieti saukties bija negods, jo tā bija kalpu tauta, tomēr sevi cienošie latvieši nekad neaizmīrsa savu tautību, nepieņēma svešus likumus un, pat uz ceļiem nospiesti, bija lepni. Šodien mēs, nebūdami ne kalpi, ne vergi, it kā būdami brīvi, savā garā esam kalpi vairāk nekā jebkad agrāk. Agrākie latvieši ar savu domu, ticības un spīta

spēku laika gaitā atbrīvoja Latviju no ienaidnieku pārspēka un paglāba tautu no identitātes zaudēšanas. Kas bija tas, kas viņiem palīdzēja izturēt grūtos laikus? Pārliecība par savu taisnību un grūtajos brīžos balstīšanās uz stingriem pamatiem – uz folkloru.

Visu zemju iekarotāji zina, ka tauta kļūst vāja, ja tai atņem šo saikni ar dzimteni – kultūru. Tieši to zināja zviedri, vācieši, krievi un citi Latvijas iekarotāji. PSRS laikā visas tautas, kas cieta šīs savienības ietvaros, centās pārliecināt, ka viss, kas tām pieder, nav nekāda vērtība.

Turpinājums 8. lpp.

Movladi Udugovs:

Tā saucamajā “reālpolitikā” nav nosodāmi cept olu kulteni uz kaimiņmājas ugunsgrēka uguns

Turpinājums no 1. lpp.

Movladi Udugovs: Tā ir “tautas kalpa” politiska frazeoloģija, nekas vairāk. Ar tieksmi “apstādināt asinsizliešanu”, par spīti tam, ka agresors to apstādināt negatavoja, slimo ne tikai ukraiņu vadītāji. Tomēr ir arī tādi, kas uzdod pavisam pamatotu jautājumu: “Bet kāpēc gan nenoteikt vieglāku uzdevumu – piemēram, apstādināt lietu vai izmainīt vēja virzienu?” Šos jautājumus savā laikā izprata čečenu vadība.

Visas tamlīdzīgas spriedelēšanas, pēc manām domām, ir kara kā parādības nepareiza novērtējuma rezultāts. Dzīve parāda, ka kara jautājumos vairākums atzīst par labāku maldīties un stūrgalvīgi negrib no maldiem atbrīvoties, tādējādi spītējot vēsturiskajai pieredzei un veselajam saprātam. Šī bēgšana no realitātes jeb apzinātais aklums aizved pie bezjēdzīgas mīcīšanās uz vietas, nemākulīgas laika izšķiešanas, ievēd strupceļā un kļūdains aprēķins.

Karu nav iespējams apturēt ne ar kādām rezolūcijām, samitiem, miera pārrunām. No tā nevar aizbēgt, no tā nevar izvairīties. Ja sākumu vēl var sajūst, tad kara beigas nav iespējams iepriekš paredzēt. Tas, kurš to apjēdz un pieņem karu kā neizbēgamu esamību, kā notiekošu faktu, jau uzvar kaut vai tādējādi, ka neizvēlē sevi bezjēdzīgam darbībām.

K.C.: Bet no parasto priekšstatu pozīcijām raugoties, karš it kā sākas pēc politiku gribas, politisko grupu, klanu, sazvērestībām u.tml. Šajā gadījumā taču kara sācējs ir Putins! Un, dabiski, vairākums uzskata, ka tam, kurš sāka karu, tas arī ir jāizbeidz.

M.U.: Jā, un visi mēģina atvēsināt viņu ar sankcijām, diplomātiju, ar aicinājumiem pēc veselā saprāta, baida ar sekām utt. Bet ar visu savu vēlēšanos ne Putins, ne viņa ciņas biedri, ne bēdīgi slavenie “pasaules sabiedrotie” nespēs

ganistānā viņi iebruka, demonstrēdami lepnību un augstprātību. Taču tagad uz jebkuras bildes liek virsū izdomājumu, ka tiek risinātas slepenas pārrunas ar talibiem. Bet talibi atspēko šos melus un uz dažādiem politiskiem priekšlikumiem atbild –

“Lai piesegtu savu niecīgumu, “cilvēktiesību sargātāji” atskaņo kādus kliedzošus noziedzīgus faktus Eiropas kopējā plāpātavā. Un viss.”

jūs esat atnākuši karot, tad karojiet!

Šis fiasko Afganistānā ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ amerikāņi tagad metas sāpus no jebkuras tiešas stāšanās preti karā, lai arī ar ko tā būtu, dodot priekšroku distancētam *proxy-karam* ar svešām rokām, izmantojot aviāciju un diversiju-teroristiskas akcijas. Un lieta nav tikai tā, ka Obama ir vājš un Amerika ir novājināta. Atcerēsimies, cik politiski izsmelta un morāli pazemota iznāca Padomju Savienība no afgāņu slazda. Pēc tam bija *perestroika*, tad Padomju impērijas un visas sociālisma nometnes sabrukums.

Starp citu, Putins ir izvēlējies veiksmīgu laiku savai avantūrai. Pagaidīja, kamēr Amerika pārrauj sev nabu Afganistānā, Irākā un antiamerikāniskais noskaņojums pasaulē sasniedz virsotni.

“CILVĒKTIESĪBU SARGĀTĀJI” RIETUMU PLĀPĀTAVĀ

K.C.: Kāda vēl ir atšķirība starp pirmo krievu-čečenu un šodienas karu Ukrainā, izņemot to, ka čečenu pavēlniecība savulaik pareizi novērtēja karu?

Movladi Udugovs: Viena atšķirība ir tā, ka čečeni neīstenoja “piesardzīgu

rējiem jautājumiem. Kara eksperti pareizi norāda, ka karā kopā ar visu tā rūgto realitāti paātrinās arī pozitīvi procesi. Parādās iespēja konsolidēt nāciju, nostiprināt kara rūpniecības potenciālu, radīt cīņai spējīgu armiju, beigu beigās – iegūt kaut kādu nozīmību

pasaules arēnā. Tas, ko nevar sasniegt gadu un arī desmitgažu laikā, iegūst taustāmas kontūras īsā periodā. Tāpēc Ukrainai būtu bijis visai divaini un netālrēdzīgi neizmantojot kara situāciju savu spēku pieaudzēšanai.

Bet, lai tas iemiesotos dzīvē, ir vajadzīgs, kā minimums, skaidrs skats uz realitāti un stipra politiskā griba.

K.C.: *Liekas, skats uz īstenību daudziem ukraiņiem pakāpeniski sāk skaidroties. No naiivā “visa pasaule ir par mums” līdz rūgtajam “pasaulei nav nekādas daļas par mums”. Un it kā būtu sapratuši, ka Eiropas Savienība – šis kolektīvais Gogoļa Hļestakovs – nav tā, par ko sevi pasludina?*

M.U.: Turklāt pārsteidzoši – lai arī cik reīzu ir kļuvis skaidrs acīmredzamais fakts, ka ES nav tā, par ko sevi pasludina, cilvēkiem, kas ir ierauti kārtējā politiskā krīzē, tas neko neiemāca. Viņiem iestājas selektīvi atmiņas traucējumi.

Eiropa taču, būdama ekonomisks gigants, bet politisks māneklis, izliekas, ka tā var risināt globālus jautājumus, sniegt atbalstu, ietekmēt kara un miera jautājumus. EDSO steidz atvērt savu kantori ikvienā pasaules “karstajā reģionā”. Cilvēki vērsas pie viņiem ar sūdzībām par cietsirdību, patvaļu, domājot, ka ir tāds “nopietnais Eiropas onkulis”, kurš pievilks grožus vietējam tirānam vai ārējam agresoram. Lai piesegtu savu niecīgumu, “cilvēktiesību sargātāji” atskaņo kādus kliedzošus noziedzīgus faktus Eiropas kopējā plāpātavā. Un viss.

K.C.: *Ir vēl jāatzīmē, ka reizēm viņiem izdodas nospēlēt starptautisko tiesību “soģa roku” pret kādiem nebūt miloševičiem.*

M.U.: Nav grūti nospēlēt noziedzīga līdera “sodišanas nenovēršamību” valstī, kas ir ne lielāka par četrām Luksemburgām ar nelielu iedzīvotāju skaitu. Šādā riebīgā liekulībā pastāv visa Eiropa. Bet ar Putinu sarīko visus iespējamus diplomātiskos rituālus. Merkele ar viņu apkampjas, Kamerons pie-

pūš vaigus, Obama nosoda. Bet Miloševičs, salīdzinot ar Putinu, taču ir siks hulīgāns sērījveida slepkavas priekšā!

Šis viss atbilst t.s. “reālpolitikai”, ko ir iecienījuši Rietumi. Šī ir reti ciniska rokasgrāmata, kurā nav nosodāmi cept olu kulteni uz kaimiņmājas ugunsgrēka uguns.

NOTIEK KARŠ, BET... ...PRĀTAM NEAPTVĒRAMS SIŽETS

K.C.: *Atkal par karu. Ir jāpiebilst, ka ukraiņu žurnālistu, sabiedrisko darbinieku vidū pastāv pareizs uzskats, ka pienācis laiks karu nosaukt par karu un atteikties no termina – “ATO” (antiterorisma operācija – DDD piez.). Ir bijuši kaut kādi paskaidrojumi no Ukrainas valdības puses, kādēļ ATO ir izdevīgs, utt.*

Movladi Udugovs: Terminoloģiskais aizsēgs, tādi kā “ATO”, “hibridkarš”, daļējs “piesardzīgs

karš” un citi vārdi, – tā ir bēgšana no kara. Varētu likties – kas gan tur īpašs? Nu, iedomājies, politkorrekta abreviatūra, – visi taču tik un tā zina, ka notiek īsts karš, nosauc to kaut vai par rūsū debesīs. Tomēr tas tā nav. Izteikts vārds, it īpaši, ja tas nāk no valsts varas puses, šādās situācijās neizskaidrojamā kārtā ietekmē uz tveri un domāšanu, masu apziņā formē darbības apveidu un programmu. Šo vārdu nedrīkst jaukt ar primitīvās propagandas milzīgo vārdu straumi, kas arī tā vai citādi ietekmē cilvēkus. Propagandu var neitralizēt ar pretpropagandu. Bet programmas atslēgvārdu, kuru izsaka valsts vara, neietekmē ne kritika, ne propaganda, ne veselīga spriešana. Turklāt ir vēl viens svarīgs moments – nav nozīmes, vai šī vara ir autoritāra vai nav. Pietiek vien ar to, ka vārdu ir pateikusi valsts vara.

Tādēļ, ja vara apgalvo, ka notiek ATO, tad visa 43 miljonu iedzīvotāju lielā valsts uzvedas tai atbilstoši – apzināti vai neapzināti. ATO laikā var ieraudzīt

ļoti daudz nenormālu situāciju. Notiek iekarošanas karš no agresīvā kaimiņa puses, bet tiek plāpāts par nepieciešamību parādīt diplomātisku meistarību, lokanību, kompromisa spējas. Viss no eiro citātu krājuma.

Notiek karš, bet runā, “...par katru cenu vajag normalizēt tirdznieciski ekonomiskās, enerģētiskās attiecības ar KF...”, ziema ir degungalā...”

Notiek karš, bet nav aiztikta neviena naidīga firma Ukrainā. Bet gāzes caurule vispār ir ierakstīta svētuma panteonā – tā ir neaizskarama.

Prātam nav aptverami – Ukraina turpina kara produkcijas piegādi Krievijai, kas pēc tam tiek izmantota ukraiņu nogalināšanai un viņu valsts sagrābšanai.

Bet visinteresantākais – notiek karš, bet Ukrainas Aizsardzības ministrijas darbiniekiem darbadiena beidzas plkst. 3 dienā. Nav pat smieklīgi. Šis jau ir “palātas Nr. 6” sižets.

Turpmāk vēl...

Tulkots no:
www.kavkazcenter.com

VĒSTULE

PRET SARKANO FAŠISMU

Ulda Gērmaņa grāmatā “Latviešu tautas piedzīvojumi, II” lasām: “Es kļuva bolševiks pirms 40 gadiem tādēļ, ka es domāju, ka tas nozīmē – būt brīvības cīnītājam. Šodien es apkaroju bolševismu, jo esmu nācis pie pārliecības, ka visiem, kas cīnās par brīvību, ir jācīnās pret bolševismu.” Tā, lūk, 1957. gadā atzīst pazīstamais zviedru politiķis, rakstnieks Tūre Nērmans.

Savukārt M. Rancāne-Ozola raksta: “Kamēr vien saule pār mani, Un kamēr pār Tevi tā list, Mums bērniem un mazbērniem jāmāca Krievu sarkano fašismu nīst.”

Nav citas izejas latviešu izdzīvošanai kā tikai būt nacionālistiem – ar visu no tā izrietošajām pozitīvajām sekām. Mazu tau-

tu nacionālistu, domājot par šo tautu nākotni, savulaik atzina pat Ļeņins. Tāpēc, ja mēs kā dārzeni ļausimies zombēšanai par nacionālistu kā kaut ko pretīgu un demokrātijai nepieņemamu, tad mums uz nākotni nav ko cerēt. Šiem kosmopolītiem būtu jāpavaicā: “Kas tā ir par demokrātiju, kura paredz pamatnācijas bojāeju, pamatojoties uz “zinātnes atziņumiem”?”

Jūlijs Trops

“Notiek iekarošanas karš no agresīvā kaimiņa puses, bet tiek plāpāts par nepieciešamību parādīt diplomātisku meistarību, lokanību, kompromisa spējas.”

apturēt karu. Tas (karš) dzīvo ar saviem likumiem, ar savu programmu, un, ja reiz sācies, tad plauj nāvi un sagraū tik daudz, cik iepriekš noteicis ir Radītājs. Atšķirībā no kabinetu ekspertiem vienkāršie cilvēki, kas ir izgājuši karam cauri, to labi izprot.

K.C.: Jā, ja karš risinātos pēc cilvēku iegribām, tad amerikāņi Afganistānā neiestīgtu uz 13 gadiem.

M.U.: Ja atceraties, Af-

karu” – mazākajā iespējā sagādāja ienaidniekam sāpīgu sitienu, arī veicot izaicinātos reidus dziļi viņa teritorijas iekšienē. Mēs redzam ukraiņu karavīru taktiku – viņi ne tikai nenomāc artilērijas punktus, kas šauj no krievu teritorijas, bet pat neotriec pretinieka helikopterus, kuri ienirst Ukrainas gaisa telpā. “Nepadodas provokācijām”.

Atgriežoties pie vispā-

IMPERIĀLISMA AKCENTS UN DVĒSELES CAURVĒJŠ

Turpinājums no 1. lpp.

Elita Veidemane: Lūk, Solvita Āboltiņa. Viņa ir ļoti gudra sieviete ar pamatīgu politiku tvērienu, jo – kurš gan vēl tik filigrāni spētu no zaudējuma uztaisīt ieguvumu? Solvitai ir arī gadiem izstrādāta prasme atbildēt, pareizāk sakot, neatbildēt uz jautājumiem. Kad jau bija skaidri vēlēšanu rezultāti, Solvitai intervijā jautāju, ko viņa ir darījusi nepareizi, varbūt vajadzētu palūgt tautai piedošanu? Solvita uz šo jautājumu atbildēja ar analīzi, kāpēc, viņasprāt, viņa no pirmās vietas ir noslīdējusi uz ceturto. Galvenais vaininieks, Solvitasprāt, bija Lato Lapsa un netirā kampaņa. Bet cik daudz atbalstītāju Solvita iegūtu, ja vienkārti pateiktu: jā, man nebija taisnība, es to un to izdarīju nepareizi, tāpēc piedodiet man, lūdzu!

TROJAS ZIRGS TĒVA SĒTĀ

DDD: Iesāku mūsu sarunu ar vēlēšanām tādēļ, ka tās notika laikā, kad Ukrainā ir karš. Krievija ir okupējusi daļu Ukrainas, naids starp ukraiņiem un krieviem tikai palielinās, pāraugot fiziskās sadursmēs. Lai gan Latvijas valsts amatpersonas cenšas parādīt, ka it kā satraucas par Latvijas drošību, visi izliekas, ka neredz skaita ziņā lielo piekto kolonnu, kura bez Krievijas tankiem varētu mainīt situāciju Latvijā.

Elita Veidemane: Kā dus tankus vēl vajag? Te viss jau ir uz vietas!

“Es nezinu, cik ilgam laikam vēl jāpaiet, kādiem vēsturiski politiskiem apstākļiem jāseatek vienā kritiskajā punktā, lai kaut kas tāds varētu notikt – lai kāds par kaut ko saceltos.”

DDD: Bet par to nerunā. It kā runā par drošības jautājumiem, bet norādīt uz patiesajiem draudiem, ko sevī slēpj piektā kolona jeb krievvalodīgie, neuzdrošinās. Nav nevienas valsts amatpersonas, kas atgādinātu par nelikvidētajām okupācijas sekām, kas apdraud latviešu un Latvijas valsts pastāvēšanu.

E.V.: Nav un arī nebūs, jo šim deputātu, politiķu kopumam tā īsti nemaz neinteresē Ukraina. Viņiem tāpat kā kaut kādiem Austrijas vai Vācijas mietpilsoņiem tur notiekošais šķiet ļoti tālu. Kijeva no mums ir 1000 km attālumā, bet Krievija ir šeit pat – aiz durvīm. Trakākais ir tas, ka Latvijā esošā piektā kolonna ir tik spēcīga. Skatāmies, kam bija lielākais

balstu skaits – “Saskaņai”, kuru var uzskatīt par vienu no piektās kolonnas balstiem. Un zinot viņu attieksmi pret Ukrainu (viņi nav pateikuši, ka Krievijas ekspansija Ukrainā ir noziegums), uzskatīt viņus par “mūsu krieviem” būtu aplami.

DDD: Īstenībā tas ir Trojas zirgs. Daļa latviešu viņus uzskata par savējiem – mūsu labajiem krieviem, kuriem rūp tas, lai mēs labi dzīvotu. Ušakovs ir iemācījies latviešu valodu, bet padomju akcents smadzenēs ir palicis...

E.V.: Ļoti labi iemācījies, un viņam ir arī ekselentas angļu valodas zināšanas. Varbūt ne padomju, bet imperiālistiskais Krievijas akcents Ušakovam ir gan. “Saskaņa” nav sarāvusi saikni ar slepkavas Putina partiju. Kāpēc? Viņi pat nevar atbildēt uz šo jautājumu – Nu, tāpēc, ka tam tā jābūt.

DDD: Šis līgums ļaus pārdot mūsu dārzenus un šprotes Maskavā.

E.V.: Iespējams. Daudzi cilvēki neredz etnopolitisko jautājumu, viņiem svarīgāk ir pārdot dārzenus un šprotes. Varam secināt, kas daudziem ir svarīgāks – neatkarība, brīvība, patstāvīga valsts vai šprotes un dārzeni.

DDD: Kā tev šķiet, kāpēc tam vienkāršajam cilvēkam (vēlētājam) tas nav svarīgi?

E.V.: Cilvēkiem atmiņa ir ļoti īsa. Ir jau nomainījies paaudzes, un tiem, kas piedzima pēc brīvības atgūšanas, nav ne vismazākās nojaudas par to, kas notika pirms tam. Par to neraksta vēstures grāmatās, par to

nerunā vecāki – viņus tas vairs neinteresē, jo jāpelna maizīte ar sviestu. Un kā to nopelnīsi, ja nestrādāsi trijos darbos? Un stilīgi ir uzskatīt, ka tev nav nekādas tautības, ka neesi kādai nācijai piederīgs – tu esi pasaules pilsonis, un visas durvis tev vaļā. Bet, noliecot sevī piederību kādai tautai, kaut kādas durvis tomēr varētu būt ciet, jo cilvēks ir noslēgta sistēma, kurā iekšā ir nācijas, mentalitātes pazīmes, kaut kas no patriotisma. Tam visam ir jābūt iekšā, bet izrādās, ka šodien tas vairs nav stilīgi – jo daudz “foršāk” ir uzskatīt, ka cilvēkam jābūt atvērtam uz visām pusēm. Tāds cilvēks īstenībā ir tukšs. Viņā ir caurvējš.

DDD: Kādam tas acīmredzot ir izdevīgi, ka lat-

vieši kļūst par tādiem tukšiem divkājainiem.

E.V.: Protams. Kopš sorosisma ideoloģijas uzvaras gājiena atvērtās sabiedrības idejas kļuvas ļoti populāras. Neoliberālisma drausmīgā sērga jau pārņēmusi visu Latviju – tā ir izglītības, labklājības, visās citās sistēmās...

DDD: Kā tāds vēzis?

E.V.: Jā, un cilvēkiem nav laika par to domāt. Novembri uzskata par patriotisma mēnesi, kad notiks lāpu gājieni, tiks nesti karogi, dziedāta himna, bet to daudzviet pavadīs iekšējs tukšums. Tajā brīdī ārēji uzplaiksnis nacionālisma gars, bet iekšā lielai daļai cilvēku būs tikai caurvējš.

TRENIŅBIKŠAINI

DDD: Latvijas Radio pārraidēs Eduards Liniņš mēģina iestāstīt, ka nācija nav svarīgāka, ka svarīgāk ir rast saskarsmes punktus ar krievvalodīgajiem, lai Latvijā veidotu vienu tautu.

Elita Veidemane: Kas tā “viena tauta” tāda ir?

DDD: Tā būtu “tauta”, ko veido latvieši kopā ar okupantiem.

E.V.: Es galīgi to nevēlos. Ir latviešu nācija, ko veido latvieši un tie cilvēki, kas uzskata, ka ir šai nācijai piederīgi – tas ir kopums, tā ir valstsnācija, kuras nozīmi uzsvēris gan Egils Levits, gan daudzi citi nacionāli domātāji. Citādi nemaz nevar būt.

DDD: Bet sabiedriskais Latvijas Radio izvērs tādu propagandu. Vai tie cilvēki, kuri izplata šādu noziedzīgu vāvuļošanu, paši nesaprot, ka tas ir slikti, ko viņi dara?

E.V.: Domāju, ka ne – tā ir viņu pārliecība. Gan redaktori, gan raidījumu vadītāji acimredzot uzskata, ka tas ir normāli. Paklausoties Liniņu, nereti var dzirdēt dažādas antinacionālās cūcības.

Man ir daudz krievu draugu, un es gribu ar viņiem runāt krieviski, lai neaizmirstu krievu valodu, jo krievu valoda ir bagāta, vienkārši fantastiska. Interesantākais tas, ka viņi ar mani runā latviski. Bet tajā pašā laikā nevēlos, lai viņi asimilētos un kļūtu par latviešu tautas sastāvdaļu. Viņiem ir sava – krievu – tauta, un viņiem nav jāveido viena tauta ar latviešiem. Domāju, ka viņi paši arī to nevēlas. Man nav naids pret cittautiešiem, man ir naids tikai pret krieviski runājošiem lumpeniem, kas uzbāžas pamatnācijai, nejutot cieņu ne pret zemi, kas viņus uztur, ne pret pamanācijas kultūru un vēsturi.

DDD: Problēma ir tajā, ka krievvalodīgo Latvijā ir daudz. Es pat šaubos, vai viņus var uzskatīt par

Elita Veidemane un Aivars Brīze 2007. gada 16. martā

īstiem krieviem – krievu tautas pārstāvjiem. Tie ir treniņbikšaini, kuri runā krieviski, iemācās varbūt arī latviski, bet tas imperiālistiskais akcents ir iekšā.

E.V.: Smadzeņu tādiem lumpeniem ir ļoti maz – neesmu pārliecināta, ka viņi ir krievi. Var jau nozombēt cilvēkus, bet vai uz mūžu? Labi, taisām tad vienu tautu, kas runā kaut kādā citā valodā – aizmirstam latviešu valodu, aizmirstam krievu, aizmirstam kultūras vērtības gan vienai, gan otrai tautai, un taisām kaut kādu esperanto tautu...

DDD: Latvijiešu tautu...

E.V.: Jā – latvijieši. Ja vienam otram žurnālistam gribas būt par latvijieti – lai viņš ir tāds. Lai veido kaut kādu pagrīdes latvijiešu radio un raida, bet ne jau sabiedriskajā radio.

LATVIEŠI BAILĒS TUP ZEM GALDA

DDD: Mūsu lasītājs Verners Cinis Kanādā ir ļoti sašutis par paziņojumu, kas izskanēja vēl pirms jaunās valdības sastāva paziņošanas. Proti, jau laicīgi tika paziņots, ka neviens ministrs nedrīkstēs piedalīties 16. marta gājienā pie Brīvības pieminekļa. Vai tev tas šķiet normāli demokrātiskā un brīvā valstī?

Elita Veidemane: Protams, Latvijas politiskajā dzīvē nevar iedomāties lielākas šausmas par 16. martu. Latvijā nav citu problēmu – tikai 16. marts.

DDD: Būtu labāk pajautājuši, kāpēc cilvēki iet 16. martā!

E.V.: Kāpēc to jautāt? Tas ir bistams jautājums, ko labāk neuzdot.

DDD: Vēl nezināja, kas veidos valdību, bet aizliegums ministriem piedalīties 16. marta pasākumā jau tika izteikts.

E.V.: Skaidrs, ka neviens no ministriem neies – “Eiropa nesaprātis”. Tas ir tikai piemērs, ka ārkārtīgi liela latviešu daļa ir bez mugurkaula – nespēj pateikt ne savu viedokli, ne domu. Staigā visu laiku salikuši, zem galdā, baidoties pat domāt par 16. martu vai, piemēram, Herbertu Cukuru. Zinu, ka uz mūziklu par Herbertu Cukuru līdz šim ir aizgājis tikai viens politiķis – Raivis Dzintars. Pārējie vienkārši baidās. Varbūt vēl kāds ir bijis? Lai piesakās.

DDD: Ja aizies, automātiski skaitīsies Herberta Cukura atbalstītājs. Bet kāpēc lai viņu neatbalstītu?

E.V.: Jā, kāpēc lai neatbalstītu? Kas man būtu jāatbalsta – tas holokausta biznesmenis Jefrems Zurofs, kurš izplata melus par latviešu tautu? Mani vienkārši tracina šie latviešu lienošie politiķi, kuri nespēj pateikt savu viedokli, jo baidās no kaut kādiem ārējiem spēkiem.

Mums taču kādreiz (90-tajos gados) Saeima atzina 16. martu par atzīmējamu dienu, un visi ļoti labi saprata, kāpēc. Latviešu puīši, kas gāja pret krievu pārspēku, uzvarēja to – tas bija patiesais iemesls. Nevis tur Hitlers vai kas – latviešu puikas uzvarēja! Tagad nu visi leģionāru “vērtētāji” ir zem galdā, jo Maskava un Jefrems Zurofs uzbļāva. Bet kāpēc mums tūlīt jāpalien zem galdā? Ko par tādiem politiķiem domāt? Mikstmieši.

DDD: Ja atzīst, ka Saeima un valdība ir sabiedrības spogulis, tad jāteic,

ka lielākā daļa cilvēku ir mikstmieši...

E.V.: Tas ir ļoti skaļi teikts, bet Saeima tiešām ir sabiedrības spogulis. Diemžēl.

DDD: Pat, ja pieņemam, ka vēlēšanu rezultāti ir viltoti, bet sabiedrība tomēr akceptē, ka tāda tā Saeima ir, tad tas lielākajai daļas šķiet pieņemams. Pretējā gadījumā tauta protestētu, saceltos, būtu latviešu Maidans.

E.V.: Es nezinu, cik ilgam laikam vēl jāpaiet, kādiem vēsturiski politiskiem apstākļiem jāseatek vienā kritiskajā punktā, lai kaut kas tāds varētu notikt – lai kāds par kaut ko saceltos. Neparedzu to tuvākajā laikā. Sabiedrībai vajadzētu sacelties pret to, ka vispār tiek pieļauta doma, ka balsu pirkšanā iesaistīts deputāts paliek deputāta krēslā, bet neko tādu nemanu. Tas nozīmē, ka vēlēšanas savā būtībā ir negodīgas, nozagtas.

DDD: Kāds mans draugs, kurš nebija izņemis pasi un neaizgāja nobalsot, teica, ka pirmo reizi nav vēlējis, bet esot priecīgs, jo, redzot, kas šobrīd notiek, justos kā apspļaudīts.

E.V.: Es arī godīgi gāju un piedalījos, bet tagad saprotu, ka tas viss ir bijis negodīgi – kā man justies? **DDD:** Tev jābūt paklausīgai, jāmaksā nodokļi, un, galvenais, neiedomāties runāt par nepieciešamību likvidēt okupācijas sekas...

E.V.: Tiklīdz par to kādam pasaku, atgādinu, tā nākas dzirdēt šķendēšanos – cik tad par to mulķību var pļurkstēt! Bet vai tad ir kas svarīgāks par taisnīguma atjaunošanu, par kārtības ieviešanu valstī?!

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

“TOMĒR CERU, KA VISS BŪS LABI!”

Saruna ar **Olgu Bergu** – Ukrainas centra jauniešiem un bērniem Latvijā priekšsēdētāju

Turpinājums no iepriekšējā numura

IR VAJADZĪGAS RADIKĀLAS PĀRMAIŅAS

DDD: Jūsprāt, vai Porošenko nodos Maidana ideālus?

Olga Berga: Ceru, ka nenodos. Tomēr viņa vietā es negribētu atrasties. Viņš teica, šī ir kamikadzes valdība – vienalga, ko darīs, tas būs slikti, to kritizēs. Un tas patiešām tā ir. Es arī brīnos, kā 23 gadu laikā Ukrainā nekas nav mainījies uz labo pusi – palicis tikai sliktāk. Kā tā vispār var būt?

DDD: Kas ir tie, kas met politiskus miskastēs? Šādi video ir redzami gan internetā, gan televīzijā.

O.B.: Ceru, ka tie ir labi cilvēki... Bet teikšu godīgi, es daudz tur, Ukrainā, nesaprotu. Domāju, ka pirmais vienīgais uzdevums ir: kā pabeigt karu?! Bet es daudz ko nesaprotu, kas un kāpēc tur notiek. Kad sākās Maidans, pateicu – esmu laikam vairāk latvieti ar ukraiņu izcelsmi. Bija festivāls, pie mums brauca jaunieši, un bija jānosūta viņiem

Olga Berga: Jā, ļoti liels. Es raudu katru dienu par tiem bojā gājušajiem, bet ir prieks par procesu, kad cilvēki savas dzīves ziedo par Ukrainu. Kāds jauneklis uzrakstīja dzejoļi: “Mamma, neraudi, man esi tu, bet es vairāk mīlu Ukrainu...” Tas kļuvis jau par hītu. Pats viņš gāja bojā.

Cilvēki ir tādi – kamēr nebija Maidana, arī pācēluma nebija, jo naudas pietika, lai izdzīvotu. Harokovas apgabals praktiski ir krievvalodīgs, un man stāstīja, kāda korupcija tur plaukst – prokuratūra, milicija, viss, kas saistās ar varu, viss iespējamais tiek pārvērsts par privāto biznesu. Tā tiem, kuri ir pie varas, bija laba dzīve. Un Janukovičs šādi kļuva par miljardieri.

DDD: Maidans sākās kā protests pret to?

O.B.: Sākās ar to, ka nebija parakstīts Asociācijas līgums ar Eiropas Savienību.

DDD: Eiropas Savienība jau arī nekādu neatkarību nevar solīt Ukrainai.

O.B.: Jā. Es domāju, ka Eiropas Savienība nevienam nevar solīt neatkarību. Man saviļņojošs brīdis bija Baltijas ceļa 25. gadadiena – bija arī ukraiņu

piena ir liela, tāpēc ir jābūt krievu skolām! Lūk, tas ir draudoši. Ļoti eiropiska domāšana. Viņiem taču neviens nav izskaidrojis, kāda situācija ir Latvijā. Sāku domāt par to, cik mūsu robeža ir droša, cik esam pasargāti. Kad sākās karš Ukrainā, sākām domāt, vai jutamies te droši? Nē, mēs Latvijā arī nejutamies droši.

Nezinu, vai esam tik slikti skolnieki, ja neesam mācījušies no vēstures? Dzīve taču parāda, ka par neatkarību ir jābūt gataviem cīnīties visu laiku. Kā varam sevi pasargāt,

kā vienā momentā viss var mainīties!

Ir jāsaprot, ka materiālais nav pats galvenais. Bet Eiropā visu laiku ir bijis labi – eiropieši nesaprot, par ko cīnīties.

PĀRSTĀDĪTI SVEŠĀ VIDĒ...

DDD: Kā jūs vērtējat tā saucamo integrācijas procesu, kurā ir šķiests ļoti daudz naudas?

Olga Berga: Ir taču jāpiedomā, kuri vispār ir integrējami!

“Tikai kopā varam būt brīvi. Arī Ukraina saprot, ka Polijā un Baltijas valstīs ir īsti draugi.”

ja neko nemākam? Ja pie mums atnāks zaļi cilvēciņi ar automātiem – ko darīsim? Ar kailām rokām taču neko nevar iesākt.

DDD: Obligātais karadienests ir atcelts, tādējādi puīši neprastu pat šaut, kaut arī viņiem būtu ieroci.

O.B.: Ukrainā arī nav nekādas armijas. Tikai tagad tā tur dibinājās.

DDD: Mums Latvijā apsardzes firmās, kurām ir ieroči, pārsvarā strādā krievi.

O.B.: Ne tikai apsardzes firmās... Mums bija mītiņš pie Krievijas vēstniecības, sākās sadursme starp cilvēkiem, bet policisti tikai pēc laba brīža sāka reaģēt, lai gan tas notika viņu acu priekšā...

DDD: Ir kāds labs lojalitātes pārbaudes kritērijs – pajautāt šeit dzīvojošam krievam, uz ko viņš šaus, ja ienāks Krievijas kara spēks?

O.B.: Jā, tieši tā! **DDD:** Manuprāt, Ukrainā procentuāli nav tik daudz krievu, cik ir Latvijā.

O.B.: Visā Ukrainā ukraiņu ir vairāk – ar lielu pārsvaru. Tur ir arī ungāri, ebreji, grieķi, tagad jau arī armēņi, rumāņi – visdažādāko tautību pārstāvi. Latvijā šajā ziņā ir sliktāk.

Principā ar šim domām ir jānāk kopā un jāstrādā. Redzu, ka te ir ļoti daudz darba. Slikti varbūt tā teikt, bet labi, ka tā notiek Ukrainā, lai varam sākt domāt, kas var gadīties arī pie mums Latvijā.

DDD: Ārējā ienaidnieka uzbrukums tautu sapurina?

O.B.: Jā, tā tas ir. Mēs līdz šim neredzējām šo apdraudējumu. Es pati par to nedomāju. Nu vērtības mainās. Mēs it kā meklējām tikai materiālo, arī neatkarība ir – un viss ir brīnišķīgi. Tagad viss mainās. Minēšu kādu piemēru. Cilvēks Krimā vecumdienām uzbūvēja mājiņu pie jūriņas – nu dzīvo, bet, lūk, pēkšņi paņēma čemodānu, visu pamet, un viss cauri, atbrauc uz Latviju. Lūk,

DDD: Jā, tā tas ir.

O.B.: Atmodas laikā piedzīvoju ļoti lielu prieku, redzot Rēriha Miera Karogu visos mītiņos. Vēl tagad man tas ir acu priekšā.

DDD: Šo Karogu nesa Aivars Garda – laikraksta “DDD” izdevējs, apgāda “Vieda” un Latvijas Nacionālās frontes vadītājs.

O.B.: Lūk, esam satikušies. Arī tas ir vienojošs. Sāku interesēties, kas tas par Karogu, un tā nonācu līdz lekcijām Pētera Baznīcā par Dzīvo Ētiku, kuras lasīja Anatolijs Makarovs. Tas bija ne tikai nacionālais pacēlums, bet arī garīgais. Mēs visus notikumus spējam ieraudzīt no cita skatupunkta. Tā bija liela Atdzimšana.

DDD: Arī pašreiz tāda ir vajadzīga – tikai vēl lielāka.

O.B.: Mazliet it kā ir

piemirsts, bet tieši Latvijā taču pirms kara bija slavenā Rēriha biedrība. Braucot pa Latviju, man draudzene stāstīja par ļoti daudzām enerģētiskām vietām.

Es gribu uzsvērt, ka tautas, kas nemācās no savas vēstures un nepaceļas nacionāli, garīgi, tās sitīs tik ilgi, kamēr kļūs par nacionāli apzinīgām, par garīgām. Tas ir tāpat kā ar cilvēku – kamēr tu nemācies no dzīves, tevi sit tik ilgi, līdz tu apgūsti to mācības stundu.

DDD: Ja latvieši būs glēvi, piekāpīgi viņus arī sitīs.

O.B.: Tieši tā. Bet es tomēr ceru, ka viss būs labi, arī Ukrainā. Optimistiski skatos uz priekšu – ar cerībām.

Intervēja
Līga Muzikante

“Tautas, kas nemācās no savas vēstures un nepaceļas nacionāli, garīgi, tās sitīs tik ilgi, kamēr kļūs par nacionāli apzinīgām, par garīgām.”

ielūgums. Kādai meitenei bija divi uzvārdi, bet pasē ir tikai viens – un, zīniet, radās problēmas, jo viņai nedeva vīzu. Kā tā var būt, ka pasē nav vietas, kur ierakstīt otro uzvārdu?...

Manuprāt, Ukrainā vajag ļoti dziļu lustrāciju.

DDD: Šis process esot jau sācies.

O.B.: Bet saprotiet, 23 gadu laikā nekas uz labo pusi nav pavirzījies.

DDD: Tāpēc jau arī met politiskus miskastēs.

O.B.: Protams. Likumīgā ceļā ļoti grūti ir kaut ko izdarīt. Tas ir briesmīgi, ka deputātu delegācija no Reģionu partijas, kuri galvenokārt grib pie varas tikt, braukā uz Maskavu. Un tradicionāli tur notiek balsu pirkšana.

DDD: Kuru politisko spēku atbalstāt jūs?

O.B.: Daudzi atbalstīja Porošenko, bet tagad, manuprāt, politikā ir jāiet Jarošam, tāpat “Labējam sektoram”.

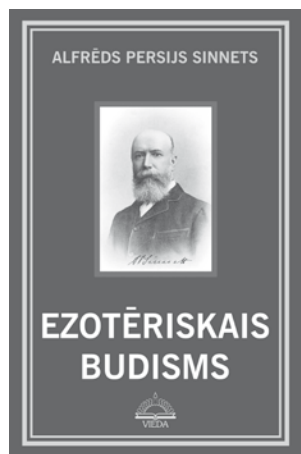
DDD: Viņš varētu ieviest kārtību?

O.B.: Jā, tā es šodien domāju.

“MAMMA, NERAUDI...”

DDD: Manuprāt, šobrīd ukraiņiem ir nacionālais pacēlums – vai tiesa?

VĒRTĪGA GRĀMATA

Alfrēds Persijs Sinnets

“EZOTĒRISKAIS BUDISMS”

Lasītājiem, kuri vēlas izzināt pasaules un cilvēka uzbūves noslēpumus, attīstīt garīgumu un apgūt prasmi dzīvē izmantot “sesto maņu” – intuīciju, apgāds “Vieda” ir izdevis grāmatu “Ezotēriskais budisms”. A.PSinnets savā darbā ielūkojas dziļajos budisma noslēpumos, kas gadsimtiem ilgi ir bijuši apslēpti un pieejami tikai

iesvētītajiem, bet mūsdienās pamazām nāk atklātībā.

Autors raksta: “Prasmei apieties un izmantot intuīciju pamatā ir okultā zinātne tās visaugstākajā nozīmē, jo tās būtību rada garīguma attīstīšana.”

Grāmatā “Ezotēriskais budisms” ir iekļautas tādas nodaļas kā “Ezotēriskie Skolotāji”, “Cilvēka uzbūve”, “Planētu ķēde”, “Pasaules periodi”, “Devačana”, “Cilvēces progress”, “Buda”, “Nirvāna” u.c.

Alfrēds Persijs Sinnets iesaistījās Helēnas Blavatskas dibinātajā Teozofu biedrībā un vairākkārt ir bijis arī tās vadītājs. Viņa biogrāfijā nozīmīga ir sarakste ar Himalaju Mahātmām, kas veidoja grāmatas autora zināšanas. Vēstules vēlāk tika apkopotas grāmatā “Mahātmu vēstules Sinnetam”. Dažas no tām ir iekļautas apgādā “Vieda” izdotajā grāmatā “Austrumu Kauss. Mahātmu vēstules”.

Latviju BEZ homoseksuālisma!

Jānis Pujats

*Archiepiscopus
metropolita Rigensis*

Cik tālu mūsaiķu sabiedriskā doma jau ir no-virzījies no Bībeles un ētikas principiem?

Mozus laikā pasludinātais Bībeles bauslis skan: “Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu” (Izc.20,17). Kristus to apstiprināja, teikdams: “Ikviens, kas uzskata sievieti, to iekārodams, tas ar viņu jau ir laulību pārkāpis savā sirdī” (Mt. 5, 28). Bet ko par to domā mūsaiķu sabiedrība?

Nemot vērā, **kā** tiek eksponētas sievietes kaut vai pakalpojumu reklāmā, nerunājot jau par pornogrāfiju, jāsecina, ka minētā Bībeles prasība, kas gan skar tikai cilvēka iekšējo dzīvi, netiek ņemta vērā. Tas ir pirmais greizais solis.

“Pirms kara mūsu sabiedrībā nevienam droši vien ne prātā neienāca, ka varētu oficiāli slēgt laulības starp viena un tā paša dzimuma personām. Bet tagad sabiedrībā jau cirkulē domas, ka varētu arī to pieciest.”

Tas pats Mozus likums brīdina it īpaši no ārējiem nedarbiem: “Tev nebūs laulību pārkāpt” (Izc.20,14). Mūsu sabiedrībā populāras ir “Hameleonu rotaļas” (ne tikai uz ekrāna!). Šajās “rotaļās” iesaistītie to tik vien prāto, kā cits citam atņemt sievu vai vīru... Tādā veidā ar izcilu aktieru palīdzību sabiedrība tiek pieradināta pie domas, ka arī šis nedarbs nav smādjams. Tas ir otrs greizais solis un, kā izrādās, ne pēdējais.

Pirms kara mūsu sabiedrībā nevienam droši vien ne prātā neienāca, ka varētu oficiāli slēgt laulības starp viena un tā paša dzimuma personām. Bet tagad sabiedrībā jau cirkulē domas, ka varētu arī to pieciest. Bībele šādas “laulības” pat nepiemin, jo bargi tiesā homoseksuālo grēku. Bībelē

ir satriecošs apraksts par Sodomas pilsētas izpostīšanu šādu grēku dēļ (Rad. 18–19). Apustulis Pāvils seksuālos grēkus starp viena un tā paša dzimuma personām pieskaita pie smagākajiem grēkiem (Rom.1, 27). Normālā sabiedrībā homoseksuālismu nav iespējams ne aprobēt, ne tolerēt, jo tas ir pretējs gan Bībeles, gan ētikas principiem.

1999. gada 28. septembrī Latvijas Valsts prezidentei, Saeimas Prezidijam un Valsts cilvēktiesību birojam tika iesniegts raksts, kurā teikts: “Latvijas lielāko konfesiju vadība izsaka savas bažas un protestu pret likumprojektu, kas paredz homoseksuālistus tiesiski pielī-

dzināt laulātajiem. Pirmkārt, homoseksuālisms ir klajā pretrunā ar Bībeli. Bez tam: to nevar pamatot vienkārši ar īpatnēju orientāciju. Arī vampīrs un kleptomāns ir īpatnēji orientēti, tāpat dzērājs un narkomāns. Taču tādēļ viņiem ar likumu nevar nodrošināt īpašu statusu. Šis kaites var būt iedzimtas vai iegūtas praksē. Gan iedzimtās, gan iegūtas novirzes ir negatīvas, un pret tām ir jācinās, nevis tās jāveicina ar labvēlīgu likumdošanu.”

Tāda, lūk, ir kristiešu nostāja! Lai apturētu netikumus, kas izplatās sabiedrībā, ir jāsāk ar attiecīgu likumdošanu un jaunatnes audzināšanu.

/Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts.
R.: Vieda, 2002.
26.–27.lpp./

LATVIETIM NAV JĀBŪT

Saruna ar Latvijas Nacionālās skolotāju savienības (LNSS) priekšsēdētāju, vokālo pedagogu **Dr.paed. Edgaru Kramiņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

KARALIS IR PLIKS!

DDD: *Man, protams, ir žēl, ka skolotāji nesaņem cienīgas algas, taču skumji, ka skolotāji ir gatavi streikot mazo algu dēļ, bet par to, ka mācību programmas, standarti ir absurdi, neviens streikot negrasās.*

Edgars Kramiņš: Par to mēs tieši runājam 21. augustā Latvijas 15. skolotāju kongresā “Tautas tradīcijas nacionālas izglītības saturā”. Tika izteikta kritika valsts sistēmai, kura sanaido cilvēkus, un izglītības saturam, kurš nav Latvijas cilvēku vajadzībām atbilstošs un neveicina patriotisku pilsoņu audzināšanu. Taču kongress nebija ļoti plaši apmeklēts, un, dodoties uz kongresu, skolotājs interesējas – vai ministre pati būs? Jo, kā

ces limeņa vispār. Toties mums ir vesels bars par fondu naudām uzpirktu zinātnieku, mākslinieku, literātu, kas nepārtraukti bazūnē, ka valstī viss ir kārtībā, māksla un izglītība ir vienas no labākajām pasaulē un līdzās aug jauna, ģeniāla paaudze.

DDD: *Kā pasakā par pliko karali, kur visi slavināja karaļa tēru, lai gan karalis patiesībā bija pliks?*

E.K.: Jā, jā! Ši ir tā pseidointeligence, kura uztur galma ilūziju. Tā taču ir! Tā pati Anna Žigure, Jānis Peters, Māra Zālīte, Ausma Kantāne, Raimonds Pauls u.c. Pseidointeligence vienmēr piesienas tiem, kas nāk pie varas. Nu, nav mums diemžēl vairs Raiņa, Skalbes, Vācieša, Belševicas...

DDD: *Visos laikos galmam ir bijuši savi mākslinieki, kuri pildīja karaļa pasūtījumus, slavināja viņu un izpatika visām*

Galma funkcionāriem ļoti svarīgs ir arī pavadošais sastāvs – cilvēki *tusētāji*, kuri visu laiku apgrozās viņu tuvumā. Viņi burzās pirmizrāžu *tusiņos*, kurus atspoguļo preses un TV žurnālisti, slavē pseidomākslinieku radīto un uzvedas tur tā, ka pilnīgi riebjas! Tāpēc es nesastāvu šajos grupējumos un iespēju robežās cenšos distancēties no šī *kultūras tusiņa*.

Mani pedagogi iemācīja nevis sevi mīlēt mākslā, bet mākslu sevi (pārfrazējot – nevis sevi tautā, bet tautu sevi). Tāpēc es nepiedalos mākslas profanācijā un no skatuves esmu aizgājis, kaut gan atdevu tai desmit savas dzīves gadus. Kad biju Rīgas Muzikāli poētiskā teātra mākslinieciskais vadītājs, mums repertuārā bija Jānis Poruks, Jānis Jaunsudrabiņš, Zenta Mauriņa, Aleksandrs Čaks, Aleksandrs Pelēcis, Viktors Kalniņš u.c. Nekautrējoties braucām uz skolām, uz lauku kultūras namiem, lauku skolām. Tā bija mūsu kultūra. Briedumu cilvēki vispār var sasniegt tikai pie nosacījuma, ka personības pamatos ir izpratne par klasisko kultūru. Un tikai pēc tam viņi var atļauties jokot, parodēt, savienot dažādas it kā pirmajā brīdī šķietami nesavienojamas idejas, brīvi interpretēt popmūziku un klasisko mūziku, dzezu un roku, un darīt daudz dažādas divainības. Viss būs attaisnojams, un nekas neliksies smieklīgi.

Taču šodien tiek domāts tikai par to, kā izklaidēt jauniešus, nevis kā normalizēt viņu dzīvesveidu un uztveri un kā nepieļaut to, ka par mūsu nodokļu naudu valsts televīzija un radio veido politizētus un zemas kultūras raidījumus.

Šodien sabiedrību piesaista ne jau talants bet gan PR kampaņas radītie skandāli, šķiršanās dēkas, mīļāko uzvārdi, dzīvokļu iekārtojumi utt. Šādā sabiedrībā augušie ir ieguvu-

ši pilnīgi absurdu priekšstatu par mākslu, un viņi vairs nespēj uztvert tās īstenumu, jo jau kopš bērnības ir saskārušies ar surogātmākslu vai mākslas viltojumu. Dailes teātri vien ir bijis iespējams noskatīties tādas izrādes kā “Izvirtulis”, “Psihs”, “Striptīzs”, “Aborts”, “Vaģinas monologi”, “Nekrofils”, “Shopping&Fucking” “Manu sievu sauc Moriss”, “Virieši uz nervu sajukšanas robežas” vai “Ka tavu tēti”... Kas tas ir par vājprātīgo kaleidoskopu, ko mums piedāvā šis teātris tumsonības iemiesojuma Džilindžera vadībā?! Bet varbūt tas ir trako nams...?

CILVĒKI BAI DĀS BŪT BRĪVI

DDD: *Kad sākām savu darbību, vērsāmies pie māksliniekiem, gleznotājiem, pie literātiem, pie mūziķiem, aicinot radīt mākslas darbus, kas liktu runāt par pašreizējo drausmīgo situāciju valstī, lai celtu latviešu pašcieņu, pašapziņu, atgādinātu, ka mums ir neizdarīti mājas darbi – nav likvidētas okupācijas sekas... Rezultātā – klusums. Rakstījām Ziedonim...*

Edgars Kramiņš: ...un arī klusums. Protams. Arī viņš diemžēl pazaudēja Dieva doto. Dzejniekiem pēkšņi atnāk tas stāsts, un viņi paši nezina, no kurienes. Tāpat ir arī ar gaišregiem. Bet tas viņiem ir dots vien tik ilgi, kamēr viņi nenodod šo Augstākā principu.

DDD: *Jūs pieminējāt, ka cilvēki, kuri godprātīgi un taisnīgi dara darbu, mūsdienī sabiedrībai nav vajadzīgi un nešķiet interesanti. Atminos, ka reiz kāds valsts ierēdnis LNF priekšsēdētājam Aivaram Gardam teica: tu esi tik godīgs, ka es ar tevi ietu izlūkos, bet kopā gan*

BARA CILVĒKAM

nestrādātu. Jūs arī pats pirms mirkļa norādījāt, ka atpazīstamību ieguvāt pēc “sēdēšanas” visādās talantu fabrikās. Mūziķis Aivars Brīze vienmēr pauda lielu pašutumu par to, ka jaunizceptās “zvaigznes” nedzied savā dzimtajā latviešu valodā.

E.K.: Jā, Brīzem bija taisnība. Pat 11. novembra noslēguma koncertā pagājušā gadā gandrīz visi fabrikanti izvēlējās dziedāt angļu valodā. Kad to aizrādīju, līdzās esošais kolēģis pat mēģināja paņirgājas, pārvaicājot, “kāds šodien datums, Kramiņa kungs?” Bet mani tas nepazemoja, jo to, ko Augstākais man diktēja, biju jau teicis. Cepuri nost Brīzes priekšā, kurš daudz par to runāja, lai gan atpazīstamību viņš arī ieguva caur vieglo žanru...

Mums ir jārunā patiesība, lai arī ko par mums domātu. Es nebaidos būt brīvs un nebaidos par to arī runāt. Domāju, ka mana parādīšanās dziedāšanas šovos daudziem bija kā tāda auksta dušas salts! Pirms gada uzaicināju uz “Radio Merkurs” raidījumu divus cilvēkus – vienu skolotāju, kura vispār gribētu iznīcināt šādus šovus, un vecmāmiņu, kura šovus aizstāv, jo uzskata, ka bērniem tas ir vienīgais izklaides veids. Diemžēl diskusija neizdevās, jo skolotāja pēkšņi zaudēja drosmi atklāti pateikt, ko domā.

DDD: Ja nu sākām runāt par šiem šoviem, vai, jūsuprāt, tie nav jaunatni degradējoši, radot ilūziju, ka slava ir ātri iegūstama?

E.K.: Vārds “šovs” ir amerikāņu izgudrojums, tāpat kā Ebola vīruss. Krievija mēģina izvairīties no šī vārda, saucot tos par “muzikālajiem projektiem”. Manuprāt, ir nepieciešami dziedāšanas konkursi, bet ir ļoti svarīgi, lai tie būtu labā līmenī, lai tie būtu prasmes attīstoši, nevis cilvēkus pazemojoši un degradējoši.

DDD: Neatlaidīgs darbs, talanta izkopšana nav modē. Slavas dziesmas saņem aktieri, mūziķi, kuri lieto narkotikas, alkoholu, ātri mirst izlaidīgās dzīves dēļ. Bet kur paliek Bēthovens, Mocarts, Rainis?

E.K.: Tāpēc man patīk Austrija, kur vēl ir saglabājusies klasiskā skaistuma izpratne. Tur svētdienas rītos bērns jau kopš mazotnes, vēl ratiņos, atrodas katoļu baznīcās, kur skan Haidna, Bēthovena, Mocarta, Šūberta mesas, rekviēmi un magnifikāti. Un bērns jau kopš bērnības pieņem, ka tieši tāda ir viņa izpratnei atbilstoša mūzika. Tāpēc tās galvaspilsētā Vīnē, kas teritoriāli un iedzīvotāju skaita ziņā ir tikai 1,5 reizes lielāka par Rīgu, darbojas 6 muzikālie teātri, 4 profesionālie simfoniskie orķestri, par kuriem un vieglā žanra mūzikas kolektīviem nemaz nerunājot. Vīnē vēl skan ope-

retes, kas priecē dvēseli, nevis pārvēršas balagānā vai politiskā izrādē. Klīstot pa Vīnes Ziemassvētku tirdziņiem un dzerot karstvinu, tu saproti, ka šeit var relaksēties. Šķiet, ka vairums cilvēku ir nelielā reibumā un dzīvo kā operetē. Diemžēl Latvijā cilvēki ir drūmi, nomākti, jo operetes teātris ir likvidēts, un “dzer aiz aizslēgtām durvīm”. Tāpēc man ir nepieciešamība nesaraut saites ar Austriju.

DDD: Austrija, Vīne... tā ir vieta, kur mākslu bauda bagātnieki, vai ne?

E.K.: Pasaules bagātie naudu tur Šveicē, bet Šveicē ir vienmuļi dzīvot – kā laukos. Ziemas viņi pavada Vīnē, nopērkot visu, ko viņiem vajag, arī māksliniekus.

DDD: Diemžēl šie bagātnieki skaisto nenovēl arī citiem – viņi dara visu, lai lielākā pasaules sabiedrības daļa degradētos lētos balagānos.

E.K.: Viņi ir priecīgi arī par to, ka latvieši brauc prom. Viņi grib, lai latvieši, nevis turki, tur, ārpus Latvijas, veido vidi ap viņiem. Viņi arī negrib uzturēt pasauli ar tik daudziem cilvēkiem. Tāpēc arī radīja Ebola vīrusu, grib iegūt slanca gāzi. Viņi vēlas no attiecīgās zemes izsūkt visu. Kad Latvija būs iztīrīta, izvietos šeit kaut ķīmiskos atkritumus...

DDD: Jūs ļoti pesimistiski uz visu skatāties.

E.K.: Man nepiemīt nemotivēts optimisms – es reāli raugos uz situāciju, kāda tā ir.

Ģimene var daudz ko izdarīt, bet ne visu. Ir jāreķinās tomēr ar sabiedrību. Uzturot savu vērtību sistēmu un ejot nepārtrauktā konfliktā ar sabiedrību, var zaudēt savus bērnus, jo viņi aizies sabiedrības pavadā. Es pieturos pie tā, ka bērni izvēlas vecākus, un, ja viņi ir izvēlējušies mani, tad viņiem ar to ir kaut kas karmiski jāatrisina savā dzīvē. Un tas ir viņu, ne mans uzdevums.

DDD: Protams.

E.K.: Es varu viņus atbalstīt, aizstāvēt, bet viņu vietā visu izdarīt nevaru. Nav jau nekur teikts, ka maniem bērniem būtu jābūt ģenijiem – katram šajā zemē ir sava misija. Arī es daru šeit, Latvijā, cik varu. Apzinos, ka mani vecāki, kuriem ir 70 gadu, nodzīvos savu atlikušo dzīvi harmonijā, jo viņi ir piedzīvojuši kaut ko labāku – teātri, mūzikā, mākslā, skolā, izglītībā. Par sevi esmu mazliet satraukts – ja man būs ilgi atvēlēts, vai pietiks spēka izturēt?...

DDD: Varbūt viss vēl nav tik slikti, lai cilvēki beidzot apjēgtu notiekošo?

E.K.: Jā, protams.

NEBAIDĪTIES IET PRET STRAUMI

DDD: Šis ir laiks, kad Dievs ar velnu atlasa savējos, precīzāk – šis ir laiks, kad cilvēki sašķirojas

graudos un pelavās.

Edgars Kramiņš: Es pat nebaidītos no kara Latvijā, jo tajā parasti aiziet draņķi, attīrīdami sabiedrību no savas klātbūtnes.

DDD: Vērojot notikumus Ukrainā, apzinoties, ka Latvijā joprojām nav likvidētas padomju okupācijas sekas, un šeit ir

“Pašreizējā izglītības sistēma iestrēdzina cilvēkus pusaudžu fāzē, no kuras viens otrs neizkāpj visu atlikušo mūžu.

Tāpēc daudzi tā arī paliek attālināti no cilvēka dziļākās būtības.”

skaitliski liela, naidīgi noskaņota piektā kolonna, ir iespējamās pat militāras sadursmes.

E.K.: Protams, protams. Tāpēc uzskatu, ka dekolonizācija ir jāveic juridiski korekti, turklāt starptautiskā līmenī. Tam ir visi priekšnosacījumi, bet nav gribas. Un nav ne mazākā pamata apvainot latviešus, populistiski blāujot “krievi nāk”. Tāpat kā mēs taču netaisāmies apšaut krievus!

DDD: Mums ir Deklarācija par Latvijas okupāciju! Diemžēl mūsu politiķi, valsts vadītāji par to vispār nerunā.

E.K.: Te ir problēmas ar mugurkaulu un nacionālo pašcieņu, turklāt neatkarīgi no tautības. Ir jāpaskatās arī, kas ir SAB. Kāpēc kontrabanda ir SAB rokās? Kāpēc tur nesēž mūsu cilvēki? SAB var izdarīt tā, ka cilvēki, kuri būtu gatavi runāt un realizēt šo deklarāciju, gluži vienkārši nesaņemams pielaidi valsts noslēpumam un tādējādi tiks *neutralizēti*.

Godīgā, vēlēšanu ceļā nav iespējams tikt pie varas. Vēlēšanu likums ir jāmaina, bet Saeimā tikušie to nemūžam nemainīs. Jebkura partija, kas būs iekļuvusi tajā no jauna, momentāni teiks, ka vēlēšanu likums ir labs, jo viņi taču tur ir nokļuvuši. Es domāju, ka tam visam ir jāsabrūk.

DDD: Diemžēl vairums tic vēlēšanām – tic, ka tā ir iespējams ko mainīt Latvijā.

E.K.: Man tomēr šķiet, ka ir pienācis laiks boikotēt vēlēšanas, ja tās nespēj nodrošināt tautas gribu.

DDD: Atgriezīsimies vēl pie skolas, jo, manuprāt, tieši skola varētu daudz ko mainīt valsts attīstībā, ja ieaudzinātu latviešiem nacionālo pašcieņu. Šobrīd šķiet, ka viss, kas veicina nacionālo pašapziņu, tiek iznīdēts saknē. Latvijas vēsture gan atkal tiek mācīta, bet kā? Atceros, nelaiķis rabīns Barkāns man teica, ka vēsture ir tā, kas veido tautu un nāciju.

E.K.: Tāpēc jau arī pret vēsturi vērsas, un augstskolās jebkurā specialitātē ir izņemts vēstures kurss, it īpaši viss, kas saistīts ar attiecīgās profesijas attīstību Latvijā. Piemē-

ram, Latvijas pedagogijas vēstures tikpat kā nav, Latvijas tautsaimniecības vēsture – nav. Viss tas tiek izņemts, sakot, ka mums tas neinteresē, neraknāsimies pagātnē. Bet te ir tā lieta, ko uzsvēra Latvijas 15. skolotāju kongresa rezolūcija – bez pagātnes nav nākotnes.

Man bērns beidza 1. ģimnāziju un iestājās Universitātē Vēstures un filozofijas fakultātē. Vēstures skolotāja satiek viņu uz ielas un jautā: kur tad tu iestājies? Viņš saka: Vēstures un filozofijas fakultātē. Manā laikā skolotājs būtu bijis lepns, ka bērns aiziet manās pēdās, bet viņa saka: *vai dienī, tad tev nebija vērts mācīties 1. ģimnāzijā!* Tā atbild vēstures skolotājs?! Iedomājieties, kāda tad ir šī skolotāja pašcieņa un pašapziņa.

DDD: Tādus vispār vajadzētu turēt šāviena attālumā no skolas...

E.K.: Lai cik tas nebūtu traģiski, tomēr tāds skolotājs ir sabiedrības priekšgalā. Gluži norkomāns viņš nav, nodzēries arī gluži nav, lamājas tikai anonīmi interneta komentāros – nu, smagi.

DDD: Ko jūs, pabeidzot mūsu sarunu, teiktu laikraksta “DDD” lasītājiem, kā viņus stiprinātu šajā grūtajā laikā?

E.K.: Šo laiku varam izturēt, vienīgi pašiem rūdot sevi, un šai rūdīšanai ir jānotiek garīgi. Līdz ar garīgu briedumu cilvēks bagātinās savu un sāks cienīt citu tautu kultūru, mācēs izteikt savas jūtas, uzskatus, idejas, iegūs pārliecību, apzināsies savas dzīves mērķi un sāks to īstenot, uztvers plašākus Augstākā Saprāta laukus, ienesīs jaunu inteliģences formu un dos savu ieguldījumu PAŠREALIZĀCIJĀ, PAŠKONTROLĒ, PAŠAUDZINĀŠANĀ un PAŠPILNVEIDOŠANĀ, darot pasauli labāku.

Mēs nedrīkstam būt nejūtīgi. Mums ir jāsāp, jo tas ir nenormāli, kas notiek Latvijā, Eiropas Savienībā un pasaulē. Tāpēc novēlētu saglabāt spēku, veselo sapratni par lietām, jo nekad nevaram zināt, kad būs tas brīdis, kad tas noderēs – ja ne šeit, tad varbūt citā reinkarnācijā. Katrā ziņā ikvienam vēlū būt atvērtam, mierīgam un harmoniskam. Ja kāds bars kaut kur nesas, neskriet tam līdz – samīs. Skrieniet uz pretējo pusi!

DDD: Tātad jūs novēlat nebaidīties palikt vienam?

E.K.: Tieši tā. Nebaidīties doties Austrumu virzienā, ja visi tagad nenormāli nesas uz Rietumiem.

Intervēja Liene Apine

Mirttant-faktors jeb Mirtas tante pret Šveiku

Čangladešys Joņs & Co

Tie, kas ir redzējuši Jāņa Streiča režisēto filmu “Līmuzīns Jāņu nakts krāsā”, atceras, ko gan tikai nedrīja tālie un tuvie radi, lai tiktu pie Mirtas tantes loterijā laimētā auto... Mūdienu valodā izsakoties, talkā tika ņemts gan baltais, gan melnais “piārs”. Principā viss, ko nupat darīja tie, kas cerēja tikt pie valsts stūres. Filmā gan neviens no kārotājiem mašīnas atslēgas nedabūja, jo Mirtas tante galu galā saprata, ka negrib, lai pie “peleciša” stūres sēž netikli cilvēki.

Pēc pirmsvēlēšanu kompromātiem, baidīšanas un pierunāšanas iet balsot gandrīz puse no potenciālā elektorāta nonāca līdz Mirtas tantes atziņai, ka tādiem ir jāparāda “pīga”, un vispār nav jāiet balsot, jo tikai tā var reāli parādīt savu attieksmi pret tiem, kas iedomājas pārstāvam valsts un tautas intereses. Jo, ja pārstāvētu, vai tad tauta muktā prom? Tā atgrieztos no visām malām Latvijā. Jo, kur gan citur, ja ne šeit, Latvijā, savā valstī, būtu jājūtas kā mājās un jāparāda visai pasaulei, ka latvieši “nav ar pirkstu taisīti”?!

Tie, kas patriotisku jūtu dēļ aizgāja karā, atvainojos – aizgāja vēlē, rikojās gluži kā Šveiks, kurš uzskatīja: “Kad Austrijai iet greizi, katram kropļināt savā vietā!” Kā zināms no čehu rakstnieka Jaroslava Hašeka romāna “Krietnā kareivja Šveika dēkas pasaules karā”,

Šveika garīgās veselības stāvoklis kompetentas komisijas atzinumā bija noteikts kā gara trulums un iedzīmots kretinisms, un viņš tika atzīts par galīgu idiotu. Taču, kad impērijai pietrūka karotāju, viņu nosauca par simulantu un atzina par derīgu tēvzemes aizsardzībai.

Kā tik daži politiķi nav riebīgi izteikušies par savu tautu, bet, kad nākas trakais vēlēšanu laiks, tad tiek izteiktas bažas par vēlēšanu aktivitāti un visi kļūst par sava valsts likteņa lēmējiem,

nevis tiem radījumiem, par kuriem līdz tam ir tikusi lamāti.

Ir jau arī, par ko bažīties, jo bez Mirttant-faktora ir vēl Saulveža un Lāčauša faktori. Saulvedis parasti pēc vēlēšanām, atkarībā no balsu sadalījuma, vai nu tiek nosūtīts pēc kārtējā zirga, vai nu iebrots tā, lai atņemtu naivo domu par Saulcerītes modināšanu. Lāčauša vēlme tikt pie valsts medus poda un avenu laukiem ir bīstamāka, jo tie, kas iet uz vēlēšanām, kādā brīdī var noticēt tā solījumiem padalīties ar tiem, kas sen jau nav baudījuši no dzīves salduma. Varturi paši Lāčausi uzaudzēja tautas biedēšanai, bet, kad nu sāk pašus apdraudēt, tad – tauta nāc talkā! Tauta jau nāktu, ja to dzītu uz citu mežu sēņotājus un ogotājus biedēt, bet, ja liek tik krātinā un baro uz nebēdu līdz nākamajām vēlēšanām, tad – lai paši tiek galā!

TOREIZ UN TAGAD

Bij laiks, kad “budžus” deportēja, Uz Sibīriju projām dzina. Vairs nebija, kas druvas sēja, Par dzimteni vien sapni pina.

Nu tukšas paliek lauku sētas – Brauc darbu meklēt ārzemēs. Daudz ciemos atkal jaunas rētas, Kas druvas jaunū sēklu sēs?

Jānis Rolavs

VĒSTULE

VAI ESAM TAM GATAVI?

A.V. Gremze

Lai arī kā tiktu slēpts čekas maisu saturs, no tiem kā ilens spiežas ārā patiesā aina – nevienam citam kā tikai 4. maija režīmam nav nepieciešama militāristu un piektās kolonnas klātbūtne. Cik tas viss ir nopietni, mēs šodien redzam Ukrainas notikumus. Vai varam ticēt kaut vienam vārdam, kas nāk no 4. maija režīma varas pārstāvju mutes? Visa saimniekošana un nacionālpatriotiskā audzināšana ir pilnīgi pretēja Latvijas valsts un latviešu tautas interesēm.

Varas pārstāvji ir vai nu piesavinājušies, vai mantojuši boļševiku režīma lieliskās spējas laipot ar atbildēm uz uzdotajiem jautājumiem, kuros skaidrību nerast. Tas jau vien, ka esam spiesti dzīvot Krievijas informācijas pasniegtajā telpā, parāda, kādā virzienā tiek gatavota sabiedriskā doma – pat grūti noteikt, kam tajā ir lielāka loma: okupantiem vai 4. maija režīma varai. Žurnālisti

“Jau šodien būtu svarīgi, lai visi Latvijas valsts lojālie, ieročus nest spējīgie pilsoņi, būtu apbruņoti un pienācīgi apmācīti. Modernajā karā civiliedzīvotāji var būt mazāk aizsargāti nekā aktīvā karā iesaistītie.”

gan ir sākuši uzdot konkrētākus jautājumus un kļuvuši pat drošāki, tikai... lai nevienš necer uz skaidru atbildi. Var sajaut arī to, ka režīmā nevienu īsti neuztrauc Putina agresīvās aktivitātes, tieši otrādi, pakalpiņi rūpējas, kā labāk sevi nodrošināt iespējamajos jaunajos apstākļos, lai okupanti to pienācīgi novērtētu.

Principā viss tiek virzīts tikai uz to, ka NATO palīdzēsot – gluži tāpat kā Brisele ar savām kvotām. Izdodam bargu naudu par veciem tankiem, kas no taktiskā viedokļa ir domāti uzbrukumam. Kāpēc ne “Singer” vai “Buk” raķetes, ar ko aizstāvēties pret aviāciju, vai efektīvus prettanku ieročus? Varu iedomāties, ar kādu smīnu Putins vērotu mūsu armijas parādes...

Bet ne jau tas vien – ir savlaicīgi jā rūpējas par civilo aizsardzību, aizmugures dienestiem, rezervēm. Mums tikai 2020. gadā esot paredzēts pildīt aizsardzības budžetu pilnā apmērā (2%). Jau šodien būtu svarīgi, lai visi Latvijas valsts lojālie, ieročus nest spējīgie pilsoņi, būtu apbruņoti un pienācīgi apmācīti. Modernajā karā civiliedzīvotāji var būt mazāk aizsargāti nekā aktīvā karā iesaistītie. Ir jāpadomā arī par to, kā sagādāsim pārtiku apstākļos, kad nav ne degvielas, ne gāzes, ne elektrības – vai esam tam gatavi?

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”**,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

CĪNĪTĀJI PAR LATVIJAS BRĪVĪBU – latviešu nacionālie partizāni un leģionāri – varonības paraugs mūsdienu latviešu jaunatnei

Turpinājums no 2. lpp.

Tika aizliegtas lietas, kas konkrēto tautu saista pie zemes, kā arī tika pārveidots pats dzimtenes jēdziens, jo tagad “varen plaša zeme mana dzimtā” bija visa PSRS. Un kas notika? Tauta sāka degradēties, aizmirst savu identitāti, cilvēki kļuva vāji un nespējīgi cīnīties.

Par laimi, latvieti spits ir tik dziļi iesakņojies, ka atkal nāca varoņi, cilvēki, kas atmodināja tautu no gadu desmitiem ilgā miega un centās atgriezties pie mūsu patiesajiem pamatiem. Deviņdesmito gadu sākumā tika sarakstītas daudzas grāmatas par Latvijas vēsturi (īpaši uzsvērt Brīvās Latvijas posmu), folkloras pētījumi. Un pēc latvietības izslāpusi tauta dzīvi atsaucās šim pamudinājumam. Bet tagad pirmais sajūsmas posms ir pāri, tautai nav vadoņa, un cīņa atslābusi. Latvieši ikdienā klusējot pacieš blakus dzīvojošo nelojālo, naidīgi noskaņoto civilokupantu sagādātos pazemojumus, valdības nelikumīgās darbības, tautu ir pārņēmusi bezcerība. Patiesi, mums vairs nav sava vadoņa, kas mudinātu nogurušos latviešus cīņai par taisnību, nav varoņu, un var izpausties latvieša negatīvās īpašības – kūtums, pasivitāte, apātiska pieticība.

Problēma ir tā, ka arī nākotnē nekas nemainīsies, ja vecāki nepārveidos sevi un savu bērnu audzināšanas stilu, jo šie padomju laikā dzimušie cilvēki nav auguši latvietības garā, viņi neizprot šo jēdzienu. Nevar gaidīt, ka jauniešiem pēkšņi kādā brīdī dzims doma – jā, es esmu latvietis ar savu kultūru, kas man jāciena un jākopj. Audzināšanai ir izšķiroša loma! Ir liela atšķirība starp jauniešiem, kuri auguši kopā ar vecvecākiem vai ģimenē, kurā tiek cienīts viss latviskais, un tiem, kuri ir auguši, nedzirdot no vecākiem nekādas pozitīvus izteikumus par dzimteni, tautu, tautību vai pat dzirdot nievas par visu to.

Arī tuvākajā pagātnē nav varoņu, kas varētu jauniešus ietekmēt, likt viņiem kaut ko saprast, tādēļ ir skaidri redzams, ka 20.gadsimta sākuma Brīvības cīnītāji ir vienīgā saikne ar pozitīvākajām latvieša īpašībām. Personiski mani šo varoņo latviešu cīņu apraksti bezgalīgi aizkustina un liek aizdomāties par latvietības būtību. Vai tiešām viņu dzīvības velti tika ziedotas? Vai velti visa tauta vienojās tādos saukļos kā, piemēram: “Labāk stāvus mirt nekā uz ceļiem dzīvot!”? Milzīgā pārliecība par savu taisnību un ticība brīvas Latvijas laimei lika Latvijas armijas karavīriem savu varonību, drosmi uzturēt, ņemot palīgā mūžīgās vērtības – dziesmu un lūgšanu vai tās abas kopā – kā

himnu. Vakaros, pēc dienas gaitām, nezinā par rītdienu šie vīri nometnē tūkstošbalsīgi uzsāk dziesmas – “Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”, “Dievs, svētī Latviju”. Kas tas ir par spēku! Tik daudzu vienā kvēlē degošo siržu dedzīgā lūgšana, milzīgā ticība, pārliecība un lepnums! [...]

Mani ļoti satrauc un rada nepatiku vidējās un jaunākās paaudzes attieksme pret mūsdienu situāciju, šī nostāja, ka nekas ļauns nenotiek. Kā tad nenotiek! Latviešu tauta iznīkst! Mēs dzīvojam savā jauniegūtajā brīvībā, bet neapzināmies, ka vēl nebūt neesam brīvi. Spiediens no Eiropas Savienības puses, kā arī mūsu pašu kūtums un vienaldzība pret dzimtenes un tautas jēdzienu var novest līdz tautas iznīkšanai – tādas tautas izmiršanai, kura tik ilgi ir izturējusi un izcīnījusi savu vietu. Bet, kad nu beidzot mēs varētu iet tālāk, attīstīties un augt savā zemē, uzsvērt savu identitāti, bieži var redzēt šādu attieksmi: nav tāda jēdziena kā dzimtene; kamdēļ man šī valsts vajadzīga, ja tā man neko nav devusi; lūk – citās zemēs gan ir istā dzīve; un tamlīdzīgi. Tas sāpina. Ar šādu attieksmi mums lemta iznīkšana. Pēc gadsimtiem vēstures grāmatās par latviešiem varēs lasīt kā par varoņgu, mazu tautiņu, kura ar laiku padēvās un no kuras pāri palikusi tikai vēstures liecība.

Bet mēs taču esam latvieši! Vai tad to ir tik grūti saprast un sajust? Es nevēlos rusificēties, amerikanizēties vai vēl ko citu, jo esmu latviete un ar to lepojos! Nu jau atkal ir pienācis tas brīdis, kad mēs, sevi necienidami, esam ieguvuši mīnus zīmi pasaules acīs, bet tā ir tikai pašu vaina, ka jāsāk par savu latvietību kaunēties. Tikai mēs paši visi kopā varam grozīt situāciju. Šajos mainīgajos apstākļos ir grūti būt mazas tautas pārstāvim, bet, tā kā mēs šajā zemē neatrodamiem nejauši, mums godam ir jānes Latvijas un latvieša vārds.

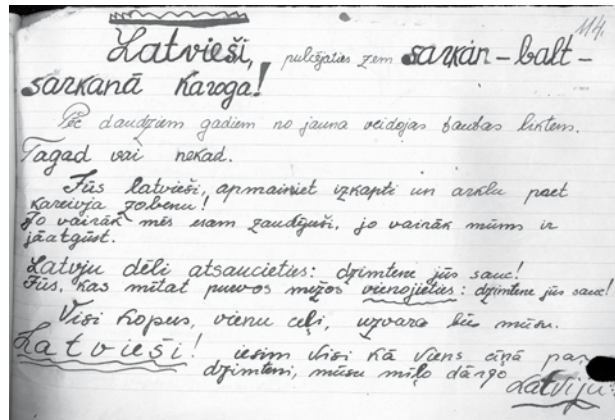
Visam šajā pasaulē ir savas saknes. Ozols spēj augt un zaļot, tikai dzenot savu sakņu sistēmu zemē. Cilvēka saknes mūža laikā ir viņa dzimtene. Dzimtene ļauj tam attīstīties, veidoties par pilnvērtīgu personību, apzinoties, ka tieši šī zeme nodrošina viņa dzīves uzdevuma veikšanu. Mūsu tautas Brīvības cīnītāji to apzinājās.

Latvietis nav uzbrucējs, latvietis ir sargātājs. Viņam ir vajadzīgs miers, savs kaktiņš, savs stūrītis zemes, bet, ja arī to neļauj iegūt, tad ir jācīnās. Uzvarēt var nevis ar fizisko spēku, bet gan ar patriotismu, un tas latvietim jākopj sevī un savos bērnos! Patriotismam un dzimtenes mīlestībai jābūt tik lielai, cik liela un apbrīnojama

tā bija Latvijas armijas virsniekiem, kuri pat tādā kritiskā brīdī kā atradsmies lopu vagonā pa logu sauca uzmundrinājuma vārdus tautai: “Ticību nākotnei! Vienprātību un modru garu nezaudējiet, bet gan kvēli un nešaubīgi ticiet vēlreizējam Latvijas

brīvības rītam!” Vai tad šādai nākotnei viņi neticēja? Nedomāju gan. Mūsu svēts uzdevums ir turpināt viņu iesākto, stingri pastāvēt uz savām tiesībām. [...]

(Nevienam mēs Latviju nedodam. R.: Vieda, 2001, 305.–309. lpp./

Viens no 1945. gada vasarā Rēzeknes apriņķī izplatītajiem “Latvijas Tēvzemes sargu (partizānu) apvienības” (LTS(p)A) uzsaukumiem.

Latvieši, pulcējaties zem sarkan-balt-sarkanā karoga!

Pēc daudziem gadiem no jauna veidojas tautas liktenis.

Tagad vai nekad.

Jūs, latvieši, apmainiet izkapti un arklu pret kareivja zobenu!

Jo vairāk mēs esam zaudējuši, jo vairāk mums ir jāatgūst.

Latvju dēli, atsaucieties: dzimtene jūs sauc!

Jūs, kas mītat purvos, mežos, vienojieties: dzimtene jūs sauc!

Visi kopus, vienu cēlu, uzvara būs mūsu.

Latvieši! Iesim visi kā viens cīņā par dzimteni,

mūsu mīlo, dārgo Latviju!!!

LVA, 1986. fonds, 1. apraksts, 28612. lieta, 3. sējums, 114. lpp.

VĒRTĪGA GRĀMATA

**Ivars Viks
“MŪSU
DIŽĀ
SENATNE”**

Apgāds “Vieda” atkārtoti ir izdevis Ivara Vika grāmatu “Mūsu dižā senatne”. Tā vēstī par seniem pētījumiem, kas apliecina latviešu tautas dziļās kultūras saknes un diženos pamatus. Grāmatā atrodamas liecības par tik augstām senču zināšanām, ka tās izraisa apbrīnu vēl šodien.

Ivars Viks (1933–2002) savas dzīves laikā ir paveicis lielu darbu: bijis latviešu svētvietu un seno zināšanu pētnieks, Nacionālo vērtību apzināšanās fonda (VAF) prezidents. Pateicoties tieši viņam, tikuši atklāti Pokaiņi un Ķevels svētavoti.

Autors grāmatā uzsver, ka gan latvju garamantu saturs, gan materiāla rakstura atradumi liek būtiski pārvērtēt līdzšinējos uzskatus par mūsu zemes un tautas vēsturi. Latviešu valoda ir ļoti tuva senindiešu svētajai valodai – sanskritam, kuru augstu vērtē visa civilizētā pasaule. Mūsu saites ar sanskritu ir ļoti dziļas un ļauj apjēgt latviešu valodas patieso vēsturi.

Ivars Viks vērs uzmanību uz dižo senču nozīmi daudzu pasaules tautu attīstībā: “Latvju garamantās – gan dainās, gan pasakās – satopam vēstījumus par tēva dēliem, kas devušies pasaulē veikt labus darbus. Savukārt daudzu citu tautu mītos atrodam ziņas par gaišmatainiem vīriem, kas ieradušies mācīt dažādus amatus un zinības...”